

DOSSIER DE PREMSA

Museu d'Escultura Contemporània Can Mario
Juny de 2014

Moisès Villèlia, *Villèlia, creador de mons onírics*

Pedro Saralegui, *Perfils crítics*

Lluís Blanco, *Invisibles*

Renovació de la col·lecció permanent

CAN
MARIO
PALA FRUGELL

FUNDACIÓ
VILA CASAS

Dijous, dia 12 de juny, a dos quarts de dotze del migdia, té lloc al Museu d'Escultura Contemporània Can Mario la presentació als mitjans de comunicació de la programació d'estiu. Aquesta recull tres exposicions temporals: *Villèlia, creador de mons onírics*, *Perfils crítics* i *Invisibles*, a més de la renovació de la col·lecció permanent, que ha introduït alguns canvis per oferir una visió més àmplia de les pràctiques contemporànies.

La inauguració d'aquesta triple mostra tindrà lloc el dissabte, dia 14 de juny, a dos quarts de vuit del vespre, i comptarà amb la presència de l'alcalde de Palafrugell, Juli Fernández Iruela; el president de la Fundació Vila Casas, Antoni Vila Casas; els comissaris de l'exposició dedicada a Villèlia, Glòria Bosch i Nahum Villèlia, i els artistes Pedro Saralegui i Lluís Blanco.

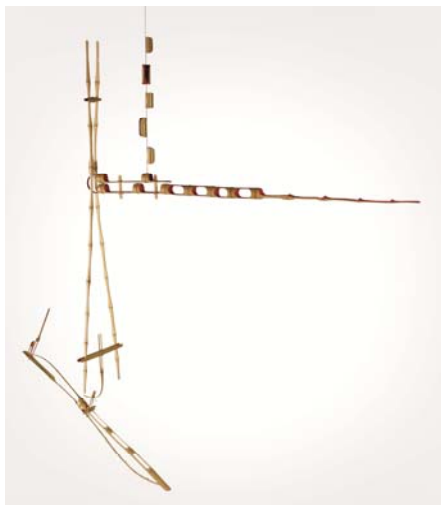
Villèlia, creador de mons onírics és una retrospectiva dedicada al literat, escenògraf, dissenyador industrial, pintor i escultor Moisès Sanmartín i Puig, conegut com a Moisès Villèlia (Barcelona, 1928-1994). Constructor de formes aèries en l'espai, esdevingué un dels màxims exponents —junt amb Àngel Ferrant i Leandre Cristòfol— del moviment d'avantguarda que trencaria amb l'informalisme per a endinsar-se en el corrent conceptual.

Moisès Villèlia va conrear l'escultura, la pintura, l'escenografia, el disseny industrial i va produir mobiliari, a més de ser creador de joguines i literat. Va aprendre l'ofici de la talla al taller del seu pare i l'any 1954 realitzà la seva primera mostra individual al Museu Municipal de Mataró, on exhibí un conjunt d'obres inspirades en el modernisme i la filosofia oriental.

Als seus inicis, com explica el crític i comissari Juan Manuel Bonet al catàleg que acompanya l'exposició, l'artista practicava una escultura acadèmica, influenciat per Giacometti i Henry Moore. Però de seguida començà a depurar la seva tècnica, cercant la puresa i essencialitat de la forma. Això el conduí, el 1956, a participar en el Saló d'Octubre de Barcelona, una de les plataformes avantguardistes més importants de l'època.

De la fusta, amb la qual creava marinerets, bonzes i místiques, Villèlia va passar al treball amb materials més humils, com els filferros, les agulles, les carabasses, els cards, el suro, els cordills, la fibra de cactus, fils, ossos, llautó, escuradents, papers, arrels, llavors, cargols, vidres... Bonet els descriu com a “materials pobres amb esperit constructiu”, dels quals el més significatiu és el bambú, que aparegué per primera vegada en les seves obres el 1959.

Aquest material l'ajudà a expressar una concepció de síntesi entre la natura i la cultura amb influències de l'art prehistòric —Villèlia passà tres anys a Quito, Equador— i una accentuada espiritualitat primitiva i ancestral. Més enllà, però, d'aquesta mística de la forma suspesa en l'aire, l'artista afegí a les seves creacions un component lúdic. Villèlia volia que l'espectador s'involucrés en l'art i, per aquest motiu, el concebí com un joc amb el qual era possible establir una relació d'interactivitat.

Aquesta segona concepció de l'obra d'art aproximà Villèlia al poeta Joan Brossa i la seva literatura neosurrealista però, llevat d'aquests punts de contacte —les seves “petiteses” constructives també podrien assimilar-se als papers de Schwitters en els seus collages— l'artista barceloní sempre es va mantenir al marge de qualsevol moviment o corrent artístic, essent més procliu a la reivindicació de la concepció artesana de l'obra d'art.

L'exposició que té lloc a Can Mario commemora els 20 anys de la mort d'aquest artista, del qual es mostraran les maquetes que acompanyaren les seves creacions de bambú i els dibuixos a partir dels quals s'originaren i romandrà oberta al públic fins al 7 de desembre de 2014.

Moisès Villèlia (Barcelona, 1928-1994)

- 1928 Neix a Barcelona, fill de l'escultor-tallista Julián Villèlia i d'Emilia Sanmartín.
- 1942 Nomenen el seu pare director d'una fàbrica de mobles a Mataró, Barcelona, ciutat on es trasllada tota la família. Allà Moisès es converteix en un aprenent de tallista.
- 1945 El seu pare deixa la fàbrica de mobles i obre un taller juntament amb el seu fill Moisès, que comença a interessar-se per la poesia, sobretot romàntica i simbolista (Amado Nervo, Rubén Darío...). El seu germà, en aquelles dates exiliat a l'Argentina, li fa arribar obres d'Alberti, Neruda...
- 1949 Exposa la seva primera talla en el Museu Municipal de Mataró. Col·labora amb el seu pare en la realització del presbiteri de la basílica de Santa Maria de Mataró.
- 1950 Servei militar a Àfrica, on entra en contacte amb l'art avantguardista.
- 1953 Realitza conjuntament amb el seu pare tota la talla de la capella de Santa Anna (Mataró). A partir d'aleshores es consagra plenament a l'escultura i entra en contacte amb diferents persones del món artístic: Cirici Pellicer, Joan Brossa...
- 1954 Realitza la seva primera exposició individual al Museu Municipal de Mataró. Trenca amb la figuració i funda el grup Art Actual.
- 1956 Participa en el IX Saló d'Octubre de Barcelona, sent la seva escultura l'única de caràcter abstracte. La seva obra comença a sorprendre i causa impressió a Sebastià Gash i Josep Ma. de Sucre. Joan Prats l'introdueix en el Club 49.
- 1957 Presenta en el X Saló d'Octubre de Barcelona la seva primera escultura en any.
- 1958 Contreu matrimoni amb la pintora Magda Bolumar Chertó. Alterna la seva feina d'escultor amb el disseny industrial, el teatre i la realització dels jardins Pros, al Masnou, i La Ricarda, al Prat de Llobregat. Exposa a la Sala Gaspar presentat pel Club 49 i l'escultor Àngel Ferrant s'interessa per la seva obra.
- 1959 Joan Prats convida personalitats del món internacional de l'art a visitar els Villèlia a Mataró. Són Joan Miró, James Johnson Sweeney, Pierre Matisse, Frank O'Hara del Museu d'Art Modern de Nova York... Tant Miró com Jacques Dupin o Pierre Matisse adquireixen escultures seves. Visiten també el seu estudi: Sofu Teshigahara, de l'Institut Internacional d'Investigacions Estètiques, Tòquio; el crític Michael Tapié i els directors de museu Walter Holzhauser, Bonn, Kulterman, Leverkusen i del Guggenheim de Nova York.
- 1960 És escollit per a la primera exposició del nou Museu d'Art Contemporani de Barcelona. Col·labora a l'Escola d'Art del FAD, dirigida per Alexandre Cirici i a l'Escola d'Adrià Gual o d'Art Dramàtic. Posada en escena de l'obra *La jugada*, de Joan Brossa.
- 1961 Direcció, escenografia i vestuari de l'obra de Joan Brossa *El bell lloc*, a la seu del FAD. A finals d'aquest any es funda a Barcelona la FEDI (Fundació d'Estudis de Disseny Industrial), organisme dedicat exclusivament a la promoció i realització de dissenys industrials, de la qual Moisès Villèlia és fundador juntament amb Arrando, Bohigas, Cirici, Coderch, Cumella, Fabià Estapé, Marinello, Marquina, Martorell, els germans Milà, Moragas, Fargas i Tous.

- 1962 Escenografia i vestuari de l'obra *La senyoreta Júlia* de Strindberg, al Teatre Guimerà de Barcelona, dirigida per Carlos Lucena.
- 1963 Es nega a representar Espanya a la Biennal de São Paulo però participa en la col·lectiva "L'art i la pau" al Museu d'Art Contemporani de Barcelona.
- 1964 Abandona temporalment las canyes per a experimentar amb nous materials com el fibrociment, el formigó, els metalls, el polièster...
- 1966 Realitza unes sèries de jocs per a nens que seran exposades a la galeria Belarte de Barcelona i presentades pel col·leccionista i psiquiatre Joan Obiols Vié.
- 1967 L'Institut Francès li concedeix una beca per a viatjar a París. Freqüenta Georges Raillard i Yvon Daillandier. Realitzarà una sèrie de llibres, com *El poeta atrapat en un libro*, *Los hombres en calidad de alambre...* L'arquitecte vietnamita Tram Van Than li encarrega una escultura per al pavelló de l'Aurora a París.
- 1968 L'Institut Francès de Barcelona fa una exposició de les escultures i dibuixos realitzats a París.
- 1969 Viatja a l'Argentina, on coneix la Fundació Torcuato di Tella dirigida per Jorge Romero Brest. Després passa a Quito, l'Equador, i incorpora els bambús de gran format a la seva obra escultòrica.
- 1970 A través de Henri Lesson col·labora en la remodelació del parc de Quito El Ejido.
- 1971 Col·labora en la direcció de la galeria Siglo XX de Quito. Amb l'ajuda de l'Institut Antropològic estudia els segells de Pirus i Pikenus dels Quitus-Caras de l'Equador, actius des dels 500 anys a. C. fins als 500 d. C.
- 1972 Torna a Barcelona i s'instal·la al Pirineu gironí juntament amb la seva família.
- 1974 L'editorial Polígrafa publica la primera monografia sobre la seva obra.
- 1982 És convidat al II Simposi Llatinoamericà del Bambú.
- 1986 Experimenta la incorporació de ceràmica a les seves escultures de bambú. Aquesta incorporació parteix d'una idea constant des de la seva estada a Amèrica: la constatació del fet que totes les cultures que dominen el bambú són també grans mestres en ceràmica, ja siguin cultures americanes o asiàtiques. Només li falta fer efectiva aquesta simbiosi de materials.
- 1989 Escriu una obra de teatre, *El artista*.
- 1990 A l'exposició antològica realitzada en el Centre d'Art Contemporani de Girona s'estrenarà aquesta obra de teatre. Realitza l'escultura pública *Els guardians de l'aigua*, a Olot, Girona.
- 1992 Realitza una escultura monumental en ferro per a la plaça pública La Brisa a Mataró, Barcelona. Publicació del llibre *Síntesis histórica de la comunicación y el periodismo en el Ecuador*, en què es reconeixen els seus estudis i descobriments de la cultura Quito-cara.
- 1994 Mor a Barcelona el 28 de setembre.

Exposicions individuals

- 1954 Museu Municipal, Mataró.
- 1955 Museu Municipal, Mataró.
- 1958 Sala Gaspar, Barcelona. Presentat pel Club 49.
- 1959 Fensten Düren, Alemanya.
Museu Municipal, Mataró.
- 1960 Museu Municipal, Mataró. Presentat pel Club 49.
I Exposició del Museu d'Art Contemporani, ubicat en el Foment de les Arts Decoratives (FAD), cúpula del Cine Coliseum, Barcelona.
- 1962 Museu Municipal, Badalona.
"Arte juguetería", galeria Dumont, Colònia, Alemanya.
- 1963 Institut Basc de Cultura Hispànica, Bilbao. Galeria Dumont, Colònia, Alemanya.
"Pájaros para los niños", galeria René Metras, Barcelona.
Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i Balears, Barcelona. Organitzada pel Club 49.
- 1964 Sala Santa Catalina, Madrid.
- 1966 "Jocs per a infants", galeria Belarte, Barcelona.
"Linóleum y juegos", galeria Seiquer, Madrid.
- 1967 Galeria René Metras, Barcelona.
- 1968 Institut Francès, Barcelona.
- 1969 Institut Basc de Cultura Hispànica, Bilbao.
Galeria Siglo XX, Quito, Equador.
- 1971 Galeria Siglo XX, Quito, Equador.
- 1974 Sala Gaspar, Barcelona.
- 1975 Biblioteca Popular, Caixa d'Estalvis Laietana, Mataró, Barcelona.
- 1976 "Esculturas y dibujos", Sala Gaspar, Barcelona.
- 1977 Castillo de Manzanares, Manzanares el Real, Madrid.
- 1979 "Exposición de caña", galeria Dreistel, Colònia, Alemanya.
Galeria Martha Jackson, Nova York.
Sala Gaspar, Barcelona.
- 1982 Museu de Belles Arts, Bilbao.
Sala Gaspar, Barcelona.
Sala Jaume Busquets, Escola Massana, Barcelona.
Museu de Belles Arts, Sabadell, Barcelona.
Diputació de Girona.
"Las cañas", Museu Arqueològic del Banco del Pacífico, Guayaquil (Equador) amb motiu del II Simposi Internacional del Bambú.
- 1983 "Antològica", Fundació Miró, Barcelona.
Biblioteca Pública, Tarragona.
Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, Terrassa, Barcelona.
Museu Balaguer, Vilanova i la Geltrú, Barcelona.

- Escola d'Arts i Oficis, Vic, Barcelona.
Serveis Territorials de la Generalitat de Catalunya, Tortosa, Tarragona.
Casa de Cultura Tomás de Lorenzana, Girona.
Can Xamar, Mataró, Barcelona.
Centre de Lectura, Reus, Tarragona.
- 1985 “Obra recent”, Sala Gaspar, Barcelona.
- 1987 Galeria Aele, Madrid.
Sala Gaspar, Barcelona.
- 1990 “Antològica 1950-90”, Espais, Centre d'Art Contemporani, Girona.
“Obra recent”, Museu de l'Empordà i Antic Escorxadador, Figueres, Girona.
- 1992 “Obra recent”, galeria Brok, Barcelona.
Pavelló de Catalunya, Expo de Sevilla.
- 1993 “Esculturas y proyectos para grandes espacios”, Sala Gaspar, Barcelona.
- 1999 “Antològica”, Institut Valencià d'Art Modern (IVAM), València.
- 2005 “Moisès Villèlia i l'articulació del buit”, Oriol Galeria d'Art, Barcelona.
- 2005/06 La Fontana d'Or, Fundació Caixa de Girona, Girona.
- 2006 Sala d'exposicions de la Fundació Caixa Girona, Campdevàrol, Girona.
Sala d'exposicions de la Fundació Caixa Girona, Puigcerdà, Girona.
“Quitú-Cara, una cultura entre els dos hemisferis”, La Fontana d'Or, Fundació Caixa Girona, Girona. Estudi de Moisès Villèlia sobre els segells pikenus.
Torre Muntadas, Sala d'Art Josep Bages, el Prat de Llobregat, Barcelona.
Sala d'exposicions, Museu Pablo Gargallo, Saragossa.
- 2011 “Memòria”, galeria Pilar Riberaigua, Andorra. Del 29 de setembre al 18 de novembre.

Obra en l'exposició

Bambú

S/T

Molló, 1994

Bambú Phyllostachys

300x58x58 cm

Móvil

Molló, 1992

Bambú Phyllostachys

315x170x170 cm

Móvil

Molló, 1992

Bambú Phyllostachys

336x221x221 cm

Móvil

Molló, 1989

Bambú Guadua bambusa

375x328x328 cm

S/T

Molló, 1988-89

Bambú Phyllostachys i fil lacat

181x40x40 cm

Móvil

Molló, 1987

Bambú Phyllostachys i pedra

230x73x73 cm

Móvil

Molló, 1987

Bambú Phyllostachys

270x241x241 cm

Móvil

Molló, 1987

Bambú Phyllostachys, filferro i fil

364x62x62 cm

Móvil

Molló, 1987

Bambú Phyllostachys

257x180x180 cm

Móvil

Molló, 1986-87

Bambú Phyllostachys

230x110x100 cm

Móvil

Molló, 1986

Bambú Phyllostachys

221x130x130 cm

Móvil

Molló, 1986

Bambú Phyllostachys

236x116x116 cm

Personaje

Molló, 1984

Bambú Phyllostachys i bambú Guadua bambusa

205x54x57 cm

Personaje

Molló, 1984

Bambú Guadua bambusa, filferro i fil lacat

158x52x34 cm

S/T

Molló, 1983-84

Bambú Guadua bambusa

285x85x30 cm

Estático

Molló, 1983

Bambú Guadua bambusa

304x64x41 cm

Esático

Molló, 1980

Bambú Phyllostachys i Guadua bambusa estucat

295x80x51 cm

Escultura

S/T

Molló, 1990
2 1x32x11 cm

S/T

Molló, 1990
41x34x11 cm

S/T

Molló, 1990
2 1x24x11 cm

S/T

Molló, 1990
47x24x11 cm

S/T

Molló, 1990
41x37x11 cm

S/T

Molló, 1990
46x23x11 cm

S/T

Molló, 1990
42x19x11 cm

S/T

Molló, 1990
42x29x20 cm

S/T

Molló, 1990
44x20x11 cm

S/T

Molló, 1990
42x39x13 cm

S/T

Molló, 1990
43x21x11 cm

Perfils crítics és el títol de la mostra de Pedro Saralegui, una proposta de l'any 1996 que ara passarà a formar part del fons escultòric de Can Mario, i que reflexiona entorn del sentit social de la cultura i de la fragilitat de les teories estètiques.

Pedro Saralegui (Sant Sebastià, 1949) treballa amb l'ombra com a matèria plàstica, amb la qual ha arribat a concebre una proposta contraescultòrica molt personal. Per al crític Arnau Puig, Saralegui és “escultor de les formes que projecten els cossos”, en la mesura en què, a més, demostra voler captar l'essència dels objectes i de les idees més enllà de la seva aparença més immediata. En aquest sentit, el treball de Saralegui esdevé una investigació sobre la dimensió intangible de la realitat, talment com si es tractés d'una reformulació plàstica del mite de la caverna de Plató.

L'obra de Saralegui permet, així mateix, una lectura més irònica i crítica amb l'univers de l'art contemporani: *Perfils crítics* és un projecte d'instal·lació conformat per 12 columnes clàssiques, al damunt de les quals hi ha una tela on es projecta l'ombra d'un crític d'art. Així, es contraposa la corporeïtat de la tradició artística, sòlida i fonamentada, amb la levitat i fragilitat de les teories artístiques actuals, que són les forces amagades que regulen, des de l'ombra, l'univers conegut.

Aquest projecte de l'artista basc es mou en les coordenades del registre conceptual emprat ja anteriorment a “Esquelets” o “Grilleres” i mostra un joc d'objectivitats entre els objectes i les seves ombres, que alhora són la constatació d'alguna cosa que abans havia estat il·luminada. S'hi endevina, a més, una noció d'“ordre” visual, perceptual i referencial —les columnes clàssiques són una al·lusió a l'art grec antic— que construeix, alhora, un nou concepte d'ordenació de la realitat.

L'última de les tres exposicions —emplaçada a la *Sala Empordà*—, exhibeix la mirada natural, quotidiana i lliure de prejudicis del paisatgista i retratista Lluís Blanco (Palafugell, 1953), que presenta la sèrie, encetada l'any 2010, d'"Invisibles". Aquesta està formada per retrats i pintures de nus masculins i femenins. L'obra recupera una concepció humana i quotidiana del nu, gens idealitzat, que mostra l'empremta natural del pas del temps.

Blanco inicià la seva trajectòria artística interessant-se pel disseny, el teatre i el cinema. Va ser a partir de 1990 que aquesta activitat esdevingué prioritària en la seva vida i començà a presentar la seva obra a exposicions, a més de formar els grups *Noves Realitats* (1997) i *Rereguarda* (2001).

El pintor sempre ha estat rodejat de paisatgistes com Joan Farré Raval o Lluís Gómez Buhigas i s'integrà en un grup dedicat especialment a aquesta tècnica pictòrica, en la qual el color és un element primordial. Poc a poc, però, anà concentrant la seva atenció en la figura humana i en aquells detalls que la situen en el nostre entorn més proper.

Exposicions

- 2011 Presentació d'*Invisibles*, Claustre de la Casa de Cultura de Tossa de Mar, La Selva, Girona.
- 2000 Presentació d'una sèrie de nus masculins a carbonet, Manneken P, Arenys de Mar, El Maresme, Barcelona.
- 1999 Patchwork, Palafrugell, Baix Empordà, Girona.
- 1998 Paperviu, Tossa de Mar, La Selva, Girona.
Recicled Nudes, Sant Pol, El Maresme, Barcelona.
- 1997 Kit Cultural, Tossa de Mar, La Selva, Girona.
- 1996 Art a Pams, Girona.
Ene Dos, Arenys de mar, El Maresme, Barcelona.
- 1995 Comerç, Consum i Turisme, Girona.
Tot a Cent, Arenys de Mar, El Maresme, Barcelona.

El Museu completa la temporada amb la renovació de la col·lecció permanent, que ha introduït canvis per donar veu a nous llenguatges artístics. A partir del 14 de juny, el visitant podrà descobrir les recents adquisicions d'obres d'autors tan rellevants com Antoni Llena, Josep Subirachs i Jordi Gich, entre molts d'altres. Així mateix, la col·lecció permanent es reestructura per a donar visibilitat a treballs que no formaven part del recorregut expositiu i que, junt amb d'altres dels quals s'ha modificat la ubicació, permeten establir nous diàlegs que n'emfasitzen la lectura. Treballs de Gabriel, Manel Álvarez, Joan Mora, Pep Admetlla o Salvador Juanpere s'incorporen ara a l'itinerari.

Deia Walter Benjamin en relació a l'ordre de la seva biblioteca personal que es tractava *“d'una acte d'equilibri d'extrema precarietat”*. I és que el col·leccionisme, com a pulsio té molt d'acumulatiu i d'exhibicionista al mateix temps però hi predomina sobre tot un desig de dibuixar l'horitzó creatiu d'un moment determinat. Dur a terme aquest acte d'equilibri dins de la multiplicitat de propostes que ens envolten és uns dels objectius que ens ocupen.

Un fons que, any rere any, creix quantitativa i qualitativament gràcies a les noves adquisicions i donacions, per part de la Fundació, així com a les successives edicions dels premis de pintura i escultura.

Així, el fet d'aglutinar el treball d'artistes tan diversos, ens ofereix la possibilitat de portar a terme una radiografia del panorama contemporani. I tot i que en ocasions s'ha rebutjat tendències diverses que conviuen en un mateix moment, amb el pas del temps ens adonem de la importància de tenir representats un ventall ampli d'autors que ofereixen una visió més fidedigna d'un període concret.

Les escultures, testimonis d'una acció, d'un espai, d'un temps...són la memòria d'una cronologia que va des dels anys seixanta fins a l'actualitat.

L'espectador passejant per l'exposició pren consciència d'aquesta pluralitat de passions subjectives sense caure en els tòpics academicistes de classificació.

Conjunt que forma un petit cosmos de diferents èpoques on cadascuna d'elles és protagonista d'un íntim i únic procés creatiu com a medi d'expressió de sentiment i pensaments intrínsecs.

Sota una clara voluntat metamòrfica, les primeres sales del recorregut expositiu evocuen a l'espectador vers la fractalització de la natura, d'uns cossos que es contusionen i s'expandeixen i que atorguen al conjunt múltiples fàcies d'un món orgànic que es precipita cap al buit infinit.

Iniciant el recorregut l'obra de recent adquisició de Jaume Plensa (Barcelona, 1955) *Portrait as HB1 de l'any 2006* resta passible a la mirada atenta de l'espectador. Introduïts en el primer àmbit expositiu, els treballs de Luís Vidal, *Lindos, Proverbs of hell-56 (Who)* també de Jaume Plensa, *Mujer raíz* de Mayte Vieta o *Innespace*- treball de recent incorporació d'Estella Rahola (Barcelona, 1980) centren el seu discurs entorn la fragilitat i l'efervescència de la matèria.

Seguint el recorregut, la Sala 3 contempla el diàleg inherent entre natura i artífici amb diversos treballs de Gabriel (Barcelona, 1954). Tot seguit, el treball de Francesc Torres (Barcelona, 1948), *La política i la felicitat; s/t* de Jordi Canudas (Vic, 1963); *Dans la musique comme dans l'amour* de Pazos (Barcelona, 1949); o *L'hi van portar enganyat* d'Amèlia Riera (Barcelona, 1934), entre d'altres, reflecteixen la influència de l'art conceptual a través de còdex visuals que doten els elements d'un nou significat.

Les tres versions en marbre, fusta i guix del nu femení *Tors de dona* de José Luis Pascual (Barcelona, 1947); *L'escala de valors de R. Lull* de Josep Ma. Subirachs (Barcelona, 1927); *Cageots et masques* d'Antoni Clavé (Barcelona, 1913–2005); *Contraposiciones* de Francesc Ruestes (Barcelona, 1959); o les obres de Gabriel *La xifra del caos* i *Causa activa* ens endinsen vers l'organicisme cinètic i ens constant procés de mutació.

A la Sala 5 les obres d'Alberto Peral Peral (Santurce, 1966), *Contraposiciones* de l'any 1999 de Francesc Ruestes, la proposta de Joan Furriols *Set cabdells i un camió* o la composició de pintura i escultura de l'artista presentat darrerament a la Sala Empordà Jordi Gich.

Finalment, el recorregut de la Planta 0, conclou amb un seguit de torsos que esdevenen una síntesi dels diferents estils que modulen l'anatomia humana.

Iniciant el trajecte de la segona planta, l'obra de gran format *Polutropón* --cilindre de fusta que conté en la seva part interior les empremtes d'un substància líquida-- de Gabriel dóna la benvinguda a les sales 10 i 11 que es compon dels treballs d'autors cabdals del passat recent de la història de l'art català. En aquest sentit, *Plaque double face* de Joan Miró (Barcelona, 1893-1983), *Estela II* d'Antoni Tàpies (Barcelona, 1923-2012); *Cheveux Lisses* de Javier Vilató (Barcelona, 1921-2000); *Telas de araña* de Moisès Villèlia (Barcelona, 1928-1994); *Rei fosc* d'Antoni Clavé; *Cap* d'Eudald Serra (Barcelona, 1911-2002); *Bonança* de Leandre Cristòfol (Os de Balaguer, 1908-1998); *Marcians* i *Planimetria 76 P* de Joan Vilacasas (Sabadell, 1920-2007) o *En Jordi* i *La Montserrat* de Xavier Corberó (Barcelona, 1935), són alguns dels exemples representats. A les sales contigües, es concentren un conjunt de propostes antropomòrfiques d'artistes com Manel Àlvarez (Sant Feliu de Codines, 1945) *Tors guerrer*; Àlex d'Efraïm Rodríguez (València, 1971); *Homenatge a Joan Brossa* de Robert Llimós (Barcelona, 1943); *Home* d'Agustí Puig (Sabadell, 1957) i *Mare i filla* de Javier Garcés (Zaragoza, 1959).

A continuació, *Paisatge Africà* de Pascual Casaubón (Granada, 1944) o *Estela* d'Enric Pladevall cerquen l'equilibri matèric en un intent de copsar l'harmonia cosmològica.

Tot seguit els treballs de vessant informalista de Josep Guinovart (Barcelona, 1927-2007) *Vaca*, *Sense títol*, *La trompeta i el vermell* i *La guitarra vermella*; *Orella* de Joan Rom (Barcelona, 1954) o *La vida i Recol·lectors de l'arbre del silenci* de Manuel Solà (Barcelona, 1950) fan referència al món del sedentarisme dins la història de la humanitat.

Seguint el recorregut, les obres *Efímera* de Mayte Vieta – una vitrina on resten encapsulades papallones dissecades d'intens cromatisme; *Descifrando el tiempo* de Chema Alvargonzález (Càdis, 1960-2009) – conjunt de llibres comprimits per la pressió d'una premsa; *Pugna- branca d'esbarzer-* de Rosó Cusó (Barcelona, 1965); *Llibres d'Isidre Tolosa* (Barcelona, 1966); *Cos i Forat negre* d'Enric Pladevall (Vic, 1959); *Plecs núm. 10* d'Antoni Marquès (Sabadell, 1956); *Sense títol* de Miquel Rasero (Còrdova, 1955); *Cuánto tiempo sin verte* de Susana Solano (Barcelona, 1946); i, per últim, *Sense títol* de Jordi Tolosa (Barcelona, 1966) referencien, mitjançant diversos llenguatges, la idea de memòria i de coneixement.

Flor de Fum de Mario Pasqualotto; *Hèlix vermella* de Tom Carr (Tarragona, 1956); *Palmo* de Miquel Mont (Barcelona, 1963); *Monitor* de Gabriel; *El vent* de Jordi Alcaráz (Calella, 1963); *Patena de trànsit núm. 10* de Susana Solano; *Clavegueram* de Joan Brossa (Barcelona, 1919-1998); *Resum-2 Haut/ciel* de Pep Duran (Vilanova i la Geltrú, 1955) i *Le grand Jon* de Xavier Escribà (París, 1969).

Escultura Fractal de Salvador Juanpere (Reus, 1953) i *Carta a Milena* d'Antoni Llena (Barcelona, 1942) al·ludeixen a la concepció de l'art com a receptor i receptacle; l'art com a llenguatge universal capaç de transgredir els llimdars de la percepció.

ESPAI
VolART
BARCELONA

ESPAI
VolART2
BARCELONA

CAN
FRAMIS
BARCELONA

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

FUNDACIÓ VILA CASAS

Oficines
Carrer Ausiàs Marc, 20, pral.
08010 Barcelona
Tel. 93 481 79 80
fundacio@fundaciovilacasas.com
www.fundaciovilacasas.com

Espai Volart / Volart 2
Carrer Ausiàs Marc, 22
08010 Barcelona
Tel. 93 481 79 85
espaivolart@fundaciovilacasas.com

Can Framis
Carrer Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
Tel. 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

Can Mario
Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
Tel. 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

Palau Solterra
Carrer de l'Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
Tel. 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com